

Πολλήν δύναμιν ἔχει καὶ ἡ Δέησις, ὑπὸ νέον καὶ πρωτότυπον τύπον ἐπανάληψις μυριολέκτου θέματος. Τινὰ ὅμως τῶν ποιημάτων ἐπίπτουσι εἰς πεζολογίαν αὐτόχρημα, βεβιασμένην ἔχοντα τὴν ἔμπνευσιν, ἔνεκα δὲ τούτου καὶ τὴν ἐκτέλεσιν βεβιασμένην, διότι ἡ ἀτυχὴς ἔννοια γεννᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀτυχῆ ἔκφρασιν. Τοιαῦτα εἶνε τὸ ἄσμα Ἑλληνίδων πρὸς τὴν Βασιλοπούλαν, ἢ Καταγωγὴ τῆς γυναικός, Τὴν εἶδα. Ἐνιαχοῦ δὲ πάλιν ἡ ἰδέα στενοχωρεῖται καὶ στρεβλοῦται ἐν τοῖς δεσμοῖς τοῦ στίχου, ὡς π. χ.

ἢ λάθος γὰ καλότυχο καὶ σένα νὰ μὴν πῆρε;

Ἡ ἀκρωτηριάζονται λέξεις καὶ εἰσβιάζονται παρατονίαι εἰς τὸν στίχον πρὸς ἀπαρτισμὸν αὐτοῦ ὡς:

Πυ καὶ ποῦ θά ἔρῃς καὶ πουλὶ μονάχῳ ἴπῳ ἔς τὴ λεύκη. Παρέλκουσι δὲ καὶ τὰ ἐν τέλει τῆς συλλογῆς προσηρτημένα τρία ποιήματα εἰς καθαρεύουσαν γλῶσσαν. Ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ λοιπὰ, προσετέθησαν δ' ἀποσπασθέντα ἴσως ἐξ ἄλλης σειρᾶς ποιημάτων, ἵνα συμπληρωθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 400 στίχων. Παράδοξον δ' ἐφάνη ἡμῖν πῶς ἡ καλαισθησία τοῦ ποιητοῦ ἠνέχθη τοιαύτην συμπλήρωσιν χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὴν καταφανῆ δυσαρμοσίαν. Διότι δὲν διαφέρει μόνον ἡ γλῶσσα, διαφέρουσι αἱ ἰδέαι, τὰ αἰσθήματα, πάντα. Τοῦτο δύναται νὰ καταδειχθῆ δι' ἀπλῆς παραβολῆς ἐνὸς ποιηματίου ὑπερφέρει ἐπιγραφῆν Ἀύγῃ καὶ διακρίνεται διὰ τὸν ἐπιγραμματικὸν τύπον καὶ τὴν πλαστικότητα τῆς παραστάσεως,

Αὐγῆ.

Ὁ χρόνος ἓνα χτύπημα ἔς τὸ σήμαντρό του δίνει, καὶ κάθε ἀστὴρ τ' οὐρανοῦ ἔς τὴν προσταγὴν του σβύνει. Μὲν φλόγα ποῦ δὲν φαίνεται τὰ σύνεφα χρυσῶναι, κ' ἡ μαύρη νύχτα ξεψυχᾷ κ' ἡ μέρα ξημερώνει. καὶ τῶν μεταφυσικῶν στροφῶν τῆς Χώρας τῶν ψυχῶν:

Ἐντὸς σκοτίας σιγηλῆς
θανάτου μὲ μαστίζουσι πόνοι!
Τὸ ὄμμα μου διπλῆ ἀχλύς,
δάκρυ, σταγῶν ἀνωφελῆς,
καὶ νύξ συγχρόνως ἀμαυρώνει.

Ὡ πρὸς τὴν χώραν τῶν ψυχῶν
τίς θέλει, τίς μὲ κατευθύνῃ;
Εἰς τῶν φρενῶν μου τὸν μυχὸν
φλέγ' ἢ ὑστάτη τῶν εὐχῶν
τοιοῦτον πόθον τίςπραύνει;

Σχίσσον σύ, Δύναμις ψυχῆς,
τὰ βάθη τοῦ θανάτου σχίσσον,
μὲ τὰ πτερά τῆς προσευχῆς
ἀνελθε, ἄγγελος ταχύς,
πέραν τῶν σκιερῶν ἀβύσσων.

(Ἐπιστὰ συνέχεια).

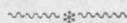

Τὰ πάντα μάταια ἔπαρ' ἀνθρώποις, καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ λύπη. Ἀλλὰ προτιμότερον πάλιν αἱ ἐκ σάπωνος φουσαλίδες νὰ εἶνε χρυσοὶ ἢ μαύραι.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

BYZANTINON ISTORHMA

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Καταπλεύσας εἰς Πειραιᾶ, κατ' ἀρχὰς μετεχειρίσθη τὴν πειθῶν, ἀλλ' οἱ κάτοικοι ἀπέριψαν πάντα συμβιβασμὸν, διὸ καὶ ἀποβιβάσας τὴν μικρὰν αὐτοῦ δύναμιν, παρεσκευάσθη διὰ τὴν ἐπίθεσιν. Οἱ Πειραιεῖς, γνωρίζοντες τοῦ στόλου τὴν ἀποστολὴν, ἐμερίμνησαν ἐγκλιρῶς περὶ ἐπισκευῆς τῶν ἀρχαίων προμαχῶνων, καὶ ἠρωϊκῶς ἐπὶ τρεῖς ὅλας ἡμέρας ἀντέστησαν, διὸ καὶ ὁ Χαράλδος διέταξε τέλος τὴν γενικὴν ἐφοδον. Ἡ ἐπίθεσις ἐγένετο ἐκ τεσσάρων συγχρόνως μερῶν, μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, ὥστε ταχέως ἐστήθησαν αἱ πρῶται κλίμακες, καὶ ἀνεριχήθησαν ἐπὶ τῶν τειχῶν οἱ τολμηρότεροι. Ἦν δὲ ὁ πρῶτος ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων πατήσας ὁ Χαλφδάνος, ὅστις συμμετεῖχε τῆς ἐν λόγῳ στρατείας, καὶ τὴν χρυσοῦφαντον ἐκράτει τῶν Βαριάγων σημαίαν. Ἐξάλλος ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, μόλις εὐρέθη ἐπὶ τοῦ τείχους, ἐστράφη πρὸς τὴν πεδιάδα, ὅπως διὰ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ σχήματος ἐμψυχῶσιν τοὺς ἀκολούθους. Πλὴν φεῦ! ὀλέθριαι ὑπῆρξαν αἱ συνέπειαι τῆς τόλμης ταύτης· ὠμίλει ἔτι, ὅτε καιρίως αἴφνης ἐκ τῶν ὀπισθεν πληγεῖς, κατεκρημνίσθη ὁ τάλας ἐκ τοῦ ὕψους ἐκείνου ἐπὶ τῶν κάτω βράχων.

Ἐν τούτοις ἕτεροί τινες, εἰς τὸ φρούριον εἰσδύσαντες, ἤνοιξαν τὰς πύλας, καὶ τότε ταχέως κατέληξεν ὁ ἀγὼν, καθ' ὅσον ὁ Χαράλδος ῥητῶς ἀπηγόρευσε πᾶσαν σφαγὴν καὶ δῆωσιν. Μαχόμενος πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ὁ ἡμέτερος ἦρος μόλις περὶ τὸ ἐσπέρας ἤκουσε τὸν θάνατον τοῦ Χαλφδάνου, καὶ πικρῶς ἐθρήνησεν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἀρχαίου ἐκείνου ἐταίρου. Τὴν τρίτην ἡμέραν, ἀμα ὀλίγον τὰ τῆς πόλεως διευθετήσας, ἐτέλεσε λαμπρὰν τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ, καὶ ἀνήγειρεν αὐτῷ μνημεῖον παρὰ τὴν Μουνυχίαν, ὅπερ ἐπὶ πολὺ διεσώθη ὥστε οὐδὲν ἀπίθανον ὅτι οἱ σήμερον ἐκείθεν διαβαίνοντες παραφέρουσι ἐπὶ τῶν πελμάτων αὐτῶν τὴν κόπιν τοῦ ἀτυχοῦς νεανίου, ὅστις γεννηθεὶς ἐν τῷ ἀπωτάτῳ βορρᾷ, εὔρε τὸν θάνατον ἐν Ἑλληνικῷ ἀγῶνι.

Τούτων δὲ πάντων γενομένων, καὶ τῆς τάξεως ἐδραιωθείσης, ἀπῆλθεν ὁ Χαράλδος εἰς Ἀθήνας, καὶ μίαν ὄλην ἑβδομάδα παρέμεινεν ἐν τῇ κλεινῇ πόλει, θαυμάζων τὰ λειψάνα τῆς ἀρχαίας δόξης, καὶ βεμβάζων ἡμέρας ὅλας ἐπὶ τῶν βάθρων τοῦ Παρθενῶνος. Μεθ' ὃ ἀναθείς τὸ τιμαλφέστερον αὐτοῦ κτῆμα, τὴν Ἀγγορβάδελ, εἰς τὸν ἐν τοῖς Προπυλαίοις ναὸν τῆς Θεοτόκου, ἐνθα διετη-

ρείτο τὸ ἀκοίμητον φῶς, κατῆλθε καὶ αὖθις εἰς Πειραιᾶ, ὅπως παρασκευάσῃ τὸν ἀπόπλου.

Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐμερίμνησε περὶ τῆς ἐπαφύσεως μνημείου τινὸς τῆς τε διαβάσεως καὶ τῆς νίκης αὐτοῦ· ἰδὼν δὲ κολοσσιαῖον μαρμάρινον λέοντα, ὅστις ἠγείρετο εἰς τὸ βάθος τοῦ λιμένος, ἐκεῖ ὅπου εὔρηται σήμερον ὁ Τινάνειος κῆπος, διέταξε τὴν ἐπὶ τῶν νότων αὐτοῦ ἐγχαράξιν τῆς ἀρμοδίας ἐπιγραφῆς εἰς ῥουνικούς χαρακτήρας. Οἱ Πειραιεῖς δυσαρέστως εἶδον τοῦτο, καὶ διότι τὸν λέοντα ἐκείνον ἐθεώρουν ὡς προστάτην τῆς πόλεως, καὶ διότι ἐδυσφόρουν ἐπὶ τῇ δικαιωνίσει τῆς ἡττης, ἀλλ' ὑπέκυψαν εἰς τὴν ἀνάγκην. Τούτου δὲ γενομένου, ὁ Χαράλδος ἀπέπλευσε, καὶ ἀφίχθη εἰς Βυζάντιον, ἔνθα παντοειδῶς ἐτιμήθη καὶ Πατρικίος ἀνεδείχθη.

Αἰῶνες παρῆλθον μετὰ τὰ ἐν λόγῳ γεγονότα· ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς ὀλοσχερῶς ἐξηφανίσθη, καὶ μόνος πλέον εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐρήμου κόλπου ἀπέμενε ὁ λέων, ὅστις καὶ τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ μετέδωκεν εἰς τὸ ποτὲ κλεινὸν ἐπίγειον, γνωστὸν κατὰ πᾶσαν ταύτην τὴν ἐποχὴν ὡς λιμένα τοῦ λέοντος ἢ τοῦ δράκου (Porto Leone). Ἀντὶ δὲ τῶν λαμπρῶν νεορίων καὶ ναῶν καὶ στοῶν τῆς ἀρχαίας πόλεως, ἰδρῦθη παρὰ τὸν μαρμάρινον κολοσσὸν ἀπλοῦν ξύλινον παράπηγμα, πρὸς φορολόγησιν τῶν εἰς Ἀθήνας εἰσαγομένων ἐλαχίστων εἰδῶν, ἀποβιβαζομένων μὲν ἐκ τῶν σπανίως καταπλεόντων καϊκίων, ἐλευνῶν ἀπογόνων τῶν ποτε ὑπερῤῥάνων τρητῶν, καὶ μεταφερομένων εἴτα ἐπὶ ὄναριων εἰς τῆς Παλλάδος τὸ ἄστυ.

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε, κατὰ τὸ 1688, κατέπλευσεν εἰς Πειραιᾶ ὁ πολυθύλλητος Ναυάρχος, καὶ ἀργότερον Δόγης, Φραγκίσκος Μοροζίνης, ὁ ἐπικληθεὶς Πελοποννησιακός, ὅστις πορθήσας τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν παρθενῶνα καταστρέψας, παρέλαβεν ἀναχωρῶν τὸν ἐρημίτην κολοσσόν, καὶ ἀπήγαγεν αὐτὸν εἰς Ἑνετίαν. Ἐκεῖ δὲ ἰδρυθεὶς, παρὰ τὴν θύραν τοῦ ναυστάθμου, μεθ' ἑτέρου τινὸς ληφθέντος ἐκ τῆς Πειραιῆς ὁδοῦ, ἀπέμεινε καὶ πάλιν ἐφησυχάζων μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἔτους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὅτε μίαν ἡμέραν παρετηρήθη ἢ ἐπὶ τῶν νότων αὐτοῦ ἐπιγραφῆ. Ἀλλὰ πᾶσαι αἱ πρὸς ἐρμηνείαν ἀπόπειραι ἀπέτυχον, καὶ τινες ἤρχισαν θεωροῦντες αὐτὴν ὡς Φοινικικὴν ἢ Ἀσιατικὴν, ὅτε τέλος, κατὰ τὸ 1856, ὁ Δανὸς ἀρχαιολόγος Ράφνος ἐδημοσίευσε μετάφρασιν τῶν ἐν λόγῳ ῥούνων, ἔχουσιν ὡς ἐξῆς. «Ὁ Χάκων, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Οὐλοῦ Ἀσμουῆδος καὶ Ὁέρνου ἐκυρίευσαν τὸν λιμένα τοῦτον. Οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ Χαράλδος ὁ μακρὸς ἐπέβαλον βαρείας χρηματικὰς ποινὰς ἕνεκα τῆς ἀποστασίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Δάκλος ἠγματοῦθη εἰς ἀπώτατας χώρας· ὁ Ἐγίλος καὶ ὁ Ραγνάρος ἐστρά-

τευσαν εἰς Ῥωμανίαν καὶ Ἀρμενίαν.» Ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς ὡς ἐξῆς. «Ὁ Ἀσμουῆδος μετὰ τοῦ Ἀσγείρου, Θορλείφου, Θόρδου καὶ Ἰθάρου ἐχάραξαν τοὺς ῥούνους τούτους, διαταγῇ Χαράλδου τοῦ μακροῦ, (1) καίτοι ἀντέστησαν οἱ παρωργισμένοι Ἕλληνες.» Εὐχερῆς ἐπομένως διὰ τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ἐὰν ἐπισκεφθῶσι ποτε τὴν Ἑνετίαν, ἢ διὰ τοῦ δακτύλου ψαῦσιςῆτων ὑπὸ τοῦ Χαράλδου ἐκκοπέντων χαρακτήρων.

Ὁ δὲ Πειραιεὺς ἀπέμεινε ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἀπελθόντος τοῦ λέοντος, μόνον πλέον ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἀκτῆς ἀνηγείρετο τὸ παράπηγμα, ὅπερ ἐνθυμοῦνται οἱ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἧσι δὲ εἰσέτι οἱ διὰ τῶν ὄναριων διανύσαντες τὸ μονοπάτιον, ὅπερ ἤδη ἀντικατέστησεν ἡ πυρίπνου ἀτμάμαξα.

Κ'.

Ἐν τούτοις σπουδαιότατα διεδραματίζοντο ἐν Βυζαντίῳ γεγονότα, προαγγελθέντα, κατὰ τὸ σῆνηθες, ὑπὸ διαφόρων διοσημιῶν, διότι, κατὰ τὸν Γλυκᾶν, «συνεχῶς τὴν οἰκουμένην ὁ Θεὸς ἔσειε, καὶ δείματα κατεῖχον αὐτήν, ἐν οὐρανῷ μὲν κομητῶν ἐπιτολαί, ἄνεμοι ἐναέριοι καὶ ὄμβροι ῥαγδαῖοι, ἐν γῆ δὲ βρασμοὶ καὶ κλόνοι· ἃ δὴ καὶ προεμήνυον τὴν μετ' οὐ πολὺ γενησομένην τῶν κρατούντων καταστροφὴν».

Πράγματι δὲ ὁ Βασιλεὺς Μιχαήλ, περιελθὼν ἀπὸ τινος εἰς κατάστασιν οἰκτράν, ἀπέβησε τέλος τῇ 10ῃ Δεκεμβρίου 1041, καταλιπὼν καὶ αὖθις τὴν Ζωὴν μονοκράτορα. Εἶδομεν ὅτι αὕτη διετέλει πρὸ χρόνου ὑπὸ τὴν πλήρη τοῦ Ὀρφαντρόφου δεσποτείαν· καὶ λυσσῶδως μὲν ἔδακνε τὸν ζυγόν, ἀποπειραθεῖσα μάλιστα κατὰ τὸ 1038 τὴν δηλητηρίασιν τοῦ πανισχύρου εὐνούχου, ἀλλ' ἀπέτυχε, φωραθείσης τῆς ἐπιβουλῆς. Καίτοι δὲ τὰ πάντα μαθὼν, οὐδὲν ἔκλειψεν ἐξεδιχῆθη, καθ' ὅσον ἐφοβεῖτο, μὴ, ἐκλειπούσης τῆς Ζωῆς, βασιλεύσῃ, διὰ τὴν πρὸς τὸν Μακεδονικὸν οἶκον εὐλαβειαν, ἢ Θεοδώρα, καὶ συζευχθῆ τότε αὕτη τινὰ τῶν ἐχθίστων αὐτῷ Μεγιστάνων. Ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε ἢ ἐν λόγῳ ἀπόπειρα εἰδείνωσε τὴν ὑφισταμένην διάστασιν, καὶ ἡ Ζωή, ἅμα κατισχύσασα, διέταξε τὴν ἐξορίαν τοῦ τε Ὀρφαντρόφου καὶ τῶν ἄλλων δύο τοῦ μεταστάντος Αὐτοκράτορος ἀδελφῶν.

Συγχρόνως ὅμως, διὰ λόγους ἀγνώστους, υἰοθετήσασα τὸν Καίσαρα Μιχαήλ, τὸν ἀνεψιὸν αὐτῶν καὶ υἱὸν τοῦ ναυάρχου Στεφάνου, τοῦ πρὸ μικροῦ ἔτι τὴν Σικελίαν ἀπολέσαντος, ἔσπεψεν αὐτὸν Βασιλέα κατ' αὐτὴν τὴν ἐπαύριον τῆς ἀποβιώσεως τοῦ Μιχαήλ Δ'. Μὴ διετέλει

(1) Ὁ Χαράλδος ἐπεκαλεῖτο Hardrada, ὅπερ ἄλλοι μὲν μεταφράσουσι διὰ τοῦ· μακρὸς, ἄλλοι διὰ τοῦ· μακροπόγων, καὶ ἄλλοι διὰ τοῦ· ἰσχυρός. Παράδοτος ἀσυμφωνία!

ἄρα γε εἰς τρυφεράς καὶ μετὰ τοῦ νέου τούτου σχέσεις; οὐδόλως αἰνίττονται τούτο οἱ χρονογράφοι, διὸ καὶ ἀπέχομεν πάσης ἀμφιβόλου ἐξογκώσεως τοῦ μακροτάτου τῶν ἀμαρτάδων τῆς Ζωῆς καταλόγου. Ὁ Γλυκᾶς λέγει ἀπλῶς ὅτι, «διαλογισαμένη ὡς οὐκ ἂν ποτε τὰ κοινὰ διεξάγειν μόνη δύναιτο, τὸν τοῦ Βασιλέως ὁμῶνυμον ἀνεψιόν, Καίσαρα ὄντα, πρὸς δὲ καὶ δραστήριον εἶναι δοκοῦντα, εἰσποιητὸν προσλαμβάνει υἷόν, καὶ Βασιλέα τοῦτον ἀναγορεύει.»

Ὅπως δὴποτε, ἐπανακάμψας εἰς τὸ Βυζάντιον ὁ Χαράλδης, εὗρεν ἤδη βασιλεύοντα τὸν Μιχαὴλ Ε', καὶ οὐδόλως αὐτὸν ἐπλησίασε, διότι μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Στεφάνου διετέλει εἰς πλήρη διάστασιν ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ συμβάντων. Ἀγοράσας δ' ἐν Χαλκηδόνι περικαλλῆς Μέγαρον, ἀπεσύρθη εἰς τὸ προάστειον ἐκεῖνο, καὶ ὀλοσχερῶς εἰς τὴν Μαρίαν ἀφωσιώθη, ὡς ἐποίει ἐν τῷ μεταίχιμῳ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ στρατιῶν.

Οὕτω παρῆλθον τέσσαρες μῆνες, καθ' οὓς ὁ Μιχαὴλ Ε', περιποιηθεὶς κατ' ἀρχάς τὴν Ζωὴν, ἐπέτυχε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ θεοῦ αὐτοῦ Κωνσταντίνου, ὃν καὶ Νωβελίσμιον ἀνέδειξεν ἄλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δυσμενεῖς ὑπῆρξαν οἱ οἰωνοί, καθ' ὅσον «κατ' αὐτὴν τὴν ὄραν καθ' ἣν ἀνεδεῖτο τῷ διαδήματι, σκοτώσει καὶ ἰλίγγῳ ληφθεὶς, ἐγγὺς ἤλθε που θανεῖν, μόλις δὲ ἀνακαλεῖται μύροις καὶ ἀράμασι.» Καὶ πράγματι ταχέως προέκυψαν νέαι περιπλοκαὶ, διότι ἡ Ζωὴ ἔλαβε μὲν τὰς δυνατὰς προφυλάξεις, «ὄρκους αὐτὸν καταδεσμήσασα ὡς κυρίαν ἔχειν αὐτὴν καὶ μητέρα, καὶ μὴ παρεμποδίξειν ἐφ' οἷς ἂν καὶ ὅπως διαπράττεσθαι βούλοιτο», ἀλλ' ὑπελόγισεν ἄνευ τῶν ἀπαύστων σεκρωριῶν καὶ τῆς ἀκαθέκτου φιλαρχίας τοῦ Ἰωάννου, ὅστις πάντα ἐκ τῆς ἐξορίας ἐκίνει λίθον, ὅπως ἀρπάσῃ καὶ αὐτὴς τὴν ἐξουσίαν. Καὶ δὴ «γράμμασι τοῦ Ὀρφανοτρόφου καὶ βουλαῖς τοῦ Δομestίκου (Κωνσταντίνου), λεγόντων μὴ πιστεύειν τῇ Βασιλίδι, ὡς ἂν μὴ πάθοι ὅσα δὴ καὶ Μιχαὴλ καὶ Ῥωμανός, γοητείαις παρ' αὐτῆς κατεργασθέντες, διεγείρεται καὶ ἐπιβουλὴν κατ' αὐτῆς μελετᾷ.»

Τοιαῦτα ἐσκευάσει ὁ νέος Βασιλεὺς ὅτε, κατὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ, ἀθέλων τὸν λαὸν ἰδεῖν εἴπερ εὐνοϊκῶς πρὸς αὐτὸν διάκειται, κελύει γενέσθαι προέλευσιν» εἰς τὸν γὰρ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀνευφημηθεὶς δὲ παρὰ τοῦ πλήθους, καὶ ἰδὼν ὅτι πάντες ἦσαν ἑτοιμοὶ «καὶ τὰς ψυχὰς προΐεναι χάριν τιμῆς αὐτοῦ καὶ λαμπρότητος», ἐνόμισεν ὅτι κέκτηται ἱκανὴν πλέον ἰσχὺν ὅπως ἐκτελέσῃ τὰ μελετώμενα. Διὸ, ἅμα εἰς τὰ βασιλεῖα ἐπιστρέψας, ἀπέπεμψε μὲν πρῶτον τὸν Πατριάρχην Ἀλέξιον, ἀφωσιωμένον τῇ Ἀνάσῃ, εἰς τὴν ἐν τῷ Στενῷ μονὴν αὐτοῦ, μόλις δ' ἐπελήουσης τῆς νυκτός, κατασπᾶ τοῦ

θρόνου καὶ εἰς Πρίγκηπον ἐξορίζει αὐτὴν τὴν Ζωὴν, «κελεύσας τοῖς ἀποκομίζουσι καὶ τὰς τριχὰς αὐτῆς ἀποκείραι καὶ πρὸς αὐτὸν ἀγαγεῖν».

Τὴν δ' ἐπιούσαν αὐγὴν ὁ Ἐπαρχος τῆς πόλεως, προελθὼν τῇ διαταγῇ αὐτοῦ εἰς τὸν φόρον τοῦ Κωνσταντίνου, ἀνέγνω προκέρυξιν, ἢ ἀναφοράν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Κεδρηνοῦ, λέγουσαν «ὅτι περ κακόνους ἡ Ζωὴ περὶ τὴν βασιλείαν φανείσα, ἐξώρισται παρ' ἐμοῦ, συμφρονῶν δὲ ταύτῃ καὶ ὁ Ἀλέξιος, ἐξεβλήθη τῆς ἐκκλησίας· ὑμεῖς δὲ ὁ ἐμὸς λαός, εἰ τὴν ἐμὴν εὐνοίαν διατηροῖητε πρὸς ἐμέ, μεγάλων τιμῶν καὶ ἀγαθῶν τεύξεσθε καὶ ζωὴν ἄλυπον καὶ καθαρὰν ζήσεσθε.»

Ἀλλὰ τότε τρανῶς ἀπεδείχθη ὅτι τῆς προτεραίας ἡ εὐνοία ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν θετὸν υἱὸν τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας, καὶ οὐχὶ πρὸς τὸν γόνον τοῦ ριψάσπιδος Ναυάρχου, ὅστις περιφρονητικῶς ἀπεκαλεῖτο *Καλαγάτης*. Πράγματι δέ, μόλις ὁ δῆμαρχος ἀπεπεράτωσε τὴν ἀνάγνωσιν, ἀκούεται φωνὴ ἐκ τοῦ πλήθους βοῶσα—«Ἡμεῖς σταυροπάτην καὶ Καλαφάτην Βασιλέα οὐ θέλομεν, ἀλλὰ τὴν ἀρχέγονον καὶ κληρονόμον καὶ ἡμετέραν μητέρα Ζωὴν.»—Ὁ ὄχλος, πλήρης ἀγανακτήσεως κατὰ τοῦ ἐπιβούλου, ὅστις, πρὸ μικροῦ ἐτι ὀρκισθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἐσταυρωμένου εὐπέθειαν καὶ στοργὴν εἰς τὴν θετὴν μητέρα, ἤδη ἐξύβριζε καὶ κατεδίωκεν αὐτὴν, ἀνεβόησε τότε μιᾶ φωνῇ τὸ—«Ἀνασκαφεῖν τὰ ὀστά τοῦ Καλαφάτου» μεθ' ὁ ἀρπάσαντες οἱ παρατυχόντες λίθους καὶ ξύλα, ἐπέτεθησαν κατὰ τοῦ Ἐπαρχου, ὅστις μόλις διεσώθη, καὶ δραμόντες εἶτα εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν, ὅπου εὕρισκετο, ἤδη ἐπανακάμψας, ὁ Πατριάρχης, καὶ συνῆλθεν ἐπείγοντως πᾶσα ἡ Σύγκλητος, ἀπήτησαν τὴν ἐπάνοδον τῆς Βασιλείσης. «Ὁ λαός, λέγει ὁ Γλυκᾶς, ἐδυσφῆμι καὶ μάλα τὸν Βασιλέα, ἀνεκαλεῖτο δὲ τὴν Ζωὴν ὄλη ψυχῇ.» Ἐπειδὴ δ' ἐγνώριζον ὅτι αὕτη εὕρισκετο εἰς χεῖρας τοῦ Μιχαήλ, ἐπανάγαγον συνάμα ἐκ τοῦ Πετρίου εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν τὴν Θεοδώραν, καὶ τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα ἐνδύσαντες, ἀνευφήμησαν αὐτὴν Ἀνάσσαν σὺν τῇ ἀδελφῇ.

Τούτων δὲ γενομένων, ὤρμησαν πρὸς τ' Ἀνάκτορα, ὅπως καθαιρέσωσι τὸν Μιχαὴλ, ὅστις ὄρων πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας ματαιωθείσας, καὶ πτοηθεὶς ἐπὶ τῇ ἀκατασχέτῳ τοῦ λαοῦ ὄρμῃ, ἐπείγοντως, ὡς μόνον πλέον σωτηρίας μέσον, τὴν Ζωὴν ἐπανάγαγε μεθ' ὁ «ἀποδύσας αὐτὴν τὰ μοναχικά, βασιλικαῖς ἐκόσμησε περιβλήμασι», καὶ συναπῆλθε μετ' αὐτῆς διὰ τοῦ Κοχλίου εἰς τὸν Ἰππόδρομον. Ἐκεῖ δ' ἀφικόμενος, καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ Καθίσματος, ἤρχισε λέγων πρὸς τὸν λαὸν ὅτι τὰ πάντα πλέον εἶχον καλῶς, ἐπιστρέψασθαι τῆς Βασιλείσης· ἀλλὰ τὸ

πλήθος ἔτι μᾶλλον ἐξεμάνη, καὶ ἅμα μὲν ἔπλυνεν αὐτὸν δι' ὕδατων, ἅμα δ' ἔρριπτε λίθους καὶ βέλη, μέχρις οὗ, ἀπογνοῦς, ἀπεσῦρθη.

Εἰς τ' Ἀνάκτορα δ' ἐπανελθὼν, καὶ βλέπων ὅτι τὸ πᾶν ἀπώλετο, ὁ Μιχαὴλ Ε'. ἠτοιμάζετο ἰν' ἀπέλθῃ εἰς τὴν μονὴν τοῦ Στουδίου, καὶ καθ' ἑκεῖ μοναχός, ὅτε προστρέξας ὁ θεὸς αὐτοῦ Κωνσταντῖνος, ὅστις, καθ' ὃ πρῶτον Δομέστικος ἐνεφορεῖτο ἀρειμανίου τινὸς πνεύματος, ἤλεγξεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ἀτολίᾳ, καὶ τέλος «γενναίως ἀντιστῆναι παρέπεισε, καὶ ἢ ὑπερισχύσαι ἢ βασιλικῶς ἀποθανεῖν». Ληθθεῖσης δὲ ταύτης τῆς ἀποφάσεως, ἐξωπλίσθησαν μὲν ἀμέσως πάντες οἱ ἐν τοῖς Ἀνακτόροις, μετεκλήθη δὲ καὶ ἡ φρουρὰ ἐκ τῶν Μεγάρων τοῦ Κωνσταντίνου.

Ταῦτα συνέβαινον κατὰ τὴν Δευτέραν καὶ τὴν νύκτα πρὸς τὴν Τρίτην, ἅμα δὲ τῇ αὐγῇ ἐπῆλθεν ἡ ἐπίθεσις. Οἱ πολῖται ἦσαν ἀσυγκρίτως πολυπληθέστεροι, ἀλλὰ διὰ ξύλων καὶ λίθων ὠπλισμένοι, διὸ καὶ οἱ τῆς στάσεως ἀρχηγοί, ὅπως διακρέσωσι τοὺς ἀντιπάλους, ἐπεχείρησαν τρεῖς συγχρόνως ἐφόδους, κατὰ μέτωπον μὲν ἐκ τοῦ Αὐγουστέως, δεξιῶς ἐκ τοῦ Σφαιριστηρίου καὶ ἀριστερῶς ἐκ τοῦ Ἰπποδρόμου. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον πείσμων, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐφάνησαν κατισχύοντες οἱ βασιλικοί, ἐκ τε τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὀπλων καὶ τῆς ὀχυρότητος τῶν Ἀνακτόρων· ἀλλ' οἱ πολῖται, καίτοι ἀπολέσαντες περὶ τοὺς τρισχιλίους, καθ' ὃ ἀοπλοὶ καὶ πρὸς ξίφη παρατασσόμενοι, ἐξηκολούθησαν οὐχ' ἤττον ἐφ' ὧρας ὀλοκλήρους ἡρωικῶς μαχόμενοι, μέχρις οὗ τέλος ὑπερισχύσαντες, διέρρηξαν τὰς πύλας καὶ κατεπλημύρηνσαν τὸ Ἀνάκτορον.

Ἦρχισεν δὲ τότε, ὡς ἦν ἐπόμενον, ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἐν αὐτῷ ἀμυθῆτων θησαυρῶν, διακρέσασα δι' ὅλης τῆς νυκτός, καὶ συνάμα κατεστράφησαν οἱ πολυφίλτοι τοῦ Ὀρφανοτρόφου φορολογικοὶ κατάλογοι· ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς Μιχαὴλ, διαλαθὼν τοὺς κατ' αὐτοῦ ὀρηθήσαντας, καὶ καταφυγῶν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ δρόμου μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ τινῶν οικείων, διέπλευσε περὶ τὴν πρῶταν τῆς Τετάρτης εἰς τὴν μονὴν τοῦ Στουδίου, ὅπου αὐτὸς τε καὶ ὁ Κωνσταντῖνος περιεβλήθησαν ἀμέσως τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

Ἡ Ζωὴ ἀπέμεινεν οὕτω καὶ αὐθις ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐξουσίας, καὶ ἀμέσως ἐπεδίωξε τὴν ἐκ νέου ἀπομάκρυνσιν τῆς Θεοδώρας, ἀλλ' ἀπέτυχε, τοῦ λαοῦ ἐπιμεινάντος ἵνα διατηρηθῶσιν ἀμφοτέραι ὡς Συνάρχουσαι. Ἐγκαινιάσθη δ' ἀμέσως ἡ συμβασιλεία αὐτῆ δι' αἰματηρᾶς τραγωδίας, καθ' ὅσον συγκληθέντος Σιλεντίου, ὅπως ληφθῆ πρόνοια περὶ τοῦ ἐκπτώτου Ἀνακτος, οἱ συνελθόντες Μεγιστᾶνες ἐδείχθησαν πρὸς αὐτὸν δυσμενέστατοι, ὁμοφώνως τὸ — «Σταυρωθήτω καὶ τυφλωθήτω» — βωῶντες.

Καὶ ἡ μὲν Ζωὴ ἐδίσταζε, διατηροῦσα καταφανῶς συμπάθειάν τινα πρὸς τὸν ἀχάριστον ἐκεῖνον, ἀλλ' ἡ Θεοδώρα παρέσχε τότε τραγὸν δεῖγμα πάσης αὐτῆς τῆς ἀγριότητος· καὶ ὄντως, τῇ παροτρύνσει αὐτῆς, ὁ τῆς πόλεως Ἐπαρχος, παρασύρων πολλοὺς ἐτέρους Ἀρχοντας καὶ πλῆθος λαοῦ, περιβάλλει τὴν μονὴν τοῦ Στουδίου. Ἄμα τοῦτο μαθόντες, ὅτε Μιχαὴλ καὶ ὁ Κωνσταντῖνος καταφεύγουσιν εἰς τ' ἄδυτα τοῦ ἐκεῖναυτοῦ, ἀλλ' ἐκεῖθεν ἀρπάζονται καὶ ἀπανθρώπως σύρονται διὰ τῶν ποδῶν εἰς τὴν ἀγοράν. Ἀφοῦ δ' ἐκεῖ παντοιοτρόπως ὑπὸ τοῦ πλήθους ἐκακώθησαν, φέρονται εἰς τὸ Σίγμα, τὸ γνωστὸν κτίριον παρὰ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Βρύου, ὅπου, κατὰ διαταγὴν τῆς ἀσπλάγχνου συγγενοῦς, οἰκτρῶς ἐκτυφλοῦνται. Τοιοῦτον τὸ φοβερὸν τέλος τοῦ Μιχαὴλ Ε', ἀνελπίτως ὑφωθέντος εἰς τὸν περιφανέστερον τῆς γῆς θρόνον, ἐπὶ τῇ βᾶσει ἀνεξηγήτου ἰδιοτροπίας, πληρώσαντος δὲ διὰ τοῦ φωτός τῶν ὀφθαλμῶν τὴν τετράμηνον αὐτοῦ βασιλείαν.

ΚΑ'.

Ὀλίγας μετὰ τὰς θλιβεράς ταύτας σκηνὰς ἡμέρας ὁ Χαράλδος κατηυθύνετο βραδέως πρὸς τὸν τρίκλινον τῶν Βαριάγων. Ἀφ' ἐνός μὲν ἀνελογίζετο τὸ παλίμβουλον τῆς τύχης, ἀφ' ἐτέρου δ' ἠπόρει ἐπὶ τῇ παρελεύσει χρόνου ἱκανοῦ ἄνευ μηνύματός τινος τῆς Μαρίας, ἥτις ἀπὸ τινος διητάτο εἰς τὰ Βασίλεια τοῦ Ἐλευθερίου. Ἡ ἐσπέρα ἦν ἀμίμητος· τοῦ ἡλίου πρὸ μικροῦ δύσαντος, ἐξέλειπε βαθμηδὸν τὸ ἡδὺ λυκόφως, καὶ ἡ φύσις πᾶσα, εὐσταλῆς καὶ ζωηρὰ ὑπὸ τὴν ζωογόνον ἐπήρειαν τοῦ προσεγγίζοντος ἕαρος, ὡμοίαζε πρὸς τρυφερὰν νεάνίδα, παρασκευαζομένην διὰ τὸν παιδικὸν αὐτῆς ὕπνον.

Τοσοῦτον δὲ διετέλει εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ βεβυθισμένος ὁ ἡμέτερός ἦρω, ὥστε οὐδόλως παρετήρησε γραϊάν τινα Κουβικουλαρίαν, ἥτις ἀπὸ τινος ὑπόπτως πρὸ αὐτοῦ ἐβάδιζε. Φαίνεται δὲ ὅτι ἀπώλεσε τέλος αὕτη τὴν ὑπομονήν, καθ' ὅσον βραδύνασα τὸ βῆμα, μόλις εὐρέθη παράπλευρος τῷ Χαράλδῳ, ἔσυρεν αὐτὸν τῆς χειρὶδος, καὶ εἶτα ἔσπευσε αὐθις πρὸς τὰ ἔμπρος.

Ὁ νέος Ἐταιριάρχης ἐσκήρτησε, καίτοι δὲ ἱκανοῦ παρελθόντος ἕκτοτε χρόνου, ἐπανῆλθεν αὐτῷ ζωηρὰ ἡ ἀνάμνησις τῆς πρώτης ἐκείνης ἐσπέρας, καθ' ἣν ἄγνωστον Κοιτωνάριον, καθ' ὅμοιον τρόπον συναντηθέν, ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸ Ἠραῖον. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης περιττὰ πλέον ἀπέβησαν τὰ τοιαῦτα μηνύματα, καὶ παράδοξον ἠσθάνθη ὁρμεμφύτως ἀποστροφὴν πρὸς τὴν γραϊάν θαλαμηπόλον, ἀλλ' ὑποθέτων αὐτὴν ὑπὸ τῆς Μαρίας σταλεῖσαν, οὐχ' ἤττον ἠκολούθησεν.

Ἐν τούτοις ἡ ὁδηγὸς αὐτοῦ, στρέψασα τὰ νῶτα πρὸς τὸν λιμένα, ἐνθα ὑπῆρχον τ' Ἀνά-

κτορα τοῦ Ἐλευθερίου, κατηθύνθη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Αὐγουστέως· μεθ' ὃ παρακάμψασα τὸν Ἰππόδρομον, ἔστη πρὸ μικρᾶς θύρας, ἣν ἠνέφεξ, καὶ εἰσελθοῦσα προσένευσε τῷ Χαράλδῳ, ὅστις τότε, καίτοι πλήρης ἀπορίας, διαβάς τὸν οὐδὸν, εὐρέθη ἐντὸς παραδείσου, ὃν ταχέως ἀνεγνώρισε, καθ' ὅσον ἦν ὁ περιστοιχίζων τὸ Ἀνάκτορον τῆς Δάφνης.

Τὸ γεγονός ἦν παράδοξον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀνεξήγητον. Τὸ Μέγαρον ἐκεῖνο ἐχρησίμευε συνήθως ὡς ἐνδιαίτημα τῆς Αὐγούστης, ἀλλὰ διετέλει ἀπὸ τινος κενόν, καθ' ὅσον ἡ Ζωή, ἀμα καταλαβοῦσα τὴν ἐξουσίαν ἐγκατέστη εἰς τὸ ἀρχαῖον Ἀνάκτορον, ἔνθα ὑπῆρχον τὰ λαμπρὰ δώματα διὰ τὰς ἐπίσημους τελετάς· ἦν ἐπομένως δυνατὸν ὅτι ἡ Μαρία, καταφυγοῦσα εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο οἶκημα, ἐκάλει ἐκεῖ τὸν φίλον, μακρὰν τῆς συνήθους αὐτῆς ἀκολουθίας.

Τὸ περίεξ σκότος ἦν ἤδη πλήρες, καὶ ἡ Κουβουκουλάρια ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὅπως ὀδηγήσῃ τὸν νέον Ἐταιριάρχην διὰ τῶν πυκνῶν ἀναδενδράδων. Ἡ χεὶρ ἐκεῖνη ἦν ἐρρυτιδωμένη καὶ ψυχρά, καὶ ὁ Χαράλδος ἐσίγησεν, ὡσεὶ θίξας γλοιώδη ὄφιν, ἀλλὰ κατενίκησεν ἀμέσως τὴν ἐντύπωσιν ταύτην, καὶ προέβη αὐθις, τείνων κατὰ φαντασίαν τὰς ἀγκάλας εἰς τὴν περιπόθητον φίλην.

Βραδέως χωροῦντες, ἀφίχθησαν μετὰ μικρὸν εἰς θύραν πρὸς τὰ ὀπισθεν τῶν Ἀνακτόρων κειμένην, καὶ ἤτις ὡσεὶ αὐτομάτως πρὸ αὐτῶν ἠνεύγη· παρεισθάντες δὲ οὕτω, διέτρεξαν σειρὰν ὄλην ἡμιφῶτων προθαλάμων, ὧν ἔνιοι ἦσαν πλήρεις εὐνούχων καὶ γυναικῶν τοῦ Κουβουκλείου, ἀκινήτων πάντων καὶ σιωπηλῶν, ὡσεὶ ἐδέσποζεν ἐκεῖ ὁ Μορφεύς· μόνοι οἱ διαπεραστικοὶ αὐτῶν ὀφθαλμοί, τοὺς νεήλυδας ὑπόδρα ἐπισκοποῦντες, ἐξήλεγχον τὴν ἐν λόγῳ πλάνην. Ὁ Χαράλδος μάτην ἐζήτηε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος, ὅτε βαρὺ παραπέτασμα, κλεῖον τὴν περαιοτέρω δίοδον, ἠγέρθη πρὸ αὐτοῦ, καὶ μόλις παρῆλθεν, αὐθις κατέπεσε.

Εὐρέθη δὲ τότε ἐν αἰθούσῃ σχεδὸν σκοτεινῇ, ἀλλ' ἀμυθῆτως πολυτελεῖ· πάντα τὰ ἐν αὐτῇ σκευὴ ἦσαν χρυσᾶ καὶ διάλιθα, βαρυτάτοι δὲ Περσικοὶ τάπητες, ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων δαπέδων καὶ τῶν τοίχων ἀπλούμενοι, κατέπνιγον πάντα ἦχον ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἀρώματα μεθυστικά, τὴν ἀτμοσφαῖραν πληροῦντα, διέχεον πανταχοῦ τὴν νάρκην καὶ ἠδυπάθειαν.

Ἐθιζόμενος βαθυμῆδὸν εἰς τὸ ἡμίφως ἐκεῖνο, ὁ ἦρωσ ἡμῶν ἐθεώρει περιέργως τὰ περίεξ, ὅτε εἶδε διανοιγομένην θύραν, τέως ἀφανῆ, καὶ δι' αὐτῆς εἰσερχομένην... τὴν Αὐτοκράτειραν Ζωήν. Κατάπληκτος ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει ταύτῃ, προσέκλινεν οὐχ ἥττον βαθέως, ἐνῶ ἡ Ἄνασσα, ἥτις, ἀντὶ τοῦ ἐπισήμου αὐτῆς κόσμου, ἔφερε δι' ἀργύρου πεποικιλμένην λευκὴν ἐσθῆτα, προσένευσε μετ' ἀθήους ἀληθῶς εὐμενείας.

— Πλησίασον, Ἰάρλε, εἶπε τέλος ἡ Αὐγοῦστα. Δικαίως ἀπορεῖς ἐπὶ τῇ προσκλήσει μου ταύτῃ, ἀλλὰ μετὰ τὰ τελευταῖα θλιβερὰ γεγονότα, ἔχω ἀνάγκην πιστοῦ φίλου, καὶ ἀπέβλεψα πρὸς σέ.

Ὁ Χαράλδος ἠὲ χαρίστησε δι' εὐγενοῦς χειρονομίας.

— Ἄλλοτε, ὑπέλαβεν ἡ Ζωή, διητάσο διαρκῶς εἰς τὴν Αὐλήν, καὶ σ' ἐθεώρουν ἐκ τῶν ἐδραίων τοῦ θρόνου στηριγμάτων, ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἀπεσύρθη εἰς Χαλκηδόνα, κατέστη σχεδὸν ἄορατος.

— Ἐν καιρῷ πολέμου, ἀπήντησεν ὁ Ἐταιριάρχης, ὁ βραχίον μου σοὶ ἀνήκει, ἀλλ' ἐν ὥρᾳ εἰρήνης ἐφησυχάζω, μακρὰν τῆς πολιτικῆς καὶ τῶν ἐμφυλίων ἐρίδων, ἄς μυσάττωμαι.

— Ἔστω. Παρέσχες τοσούτον περιφανεῖς εἰς τὸ Κράτος ὑπηρεσίας, ὥστε σεβόμεθα πάσας σου τὰς ὀρέξεις, καὶ καταλείπομεν ἀνεξελέγκτους τοὺς λόγους τῆς μοναστικῆς σου διαθέσεως.

Ἡ Ἄνασσα προφανῶς ἠνίτητο τὴν ψυχρὰν τοῦ Χαράλδου στάσιν πρὸς τοὺς δύο τελευταίους Βασιλεῖς, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπέμεινε σιγῶν.

— Οὐδόλως πρὸς τούτοις ἐτάζομεν, ἐξηκολούθησε ζωηρῶς ἡ Ἄνασσα, πῶς τέρπεις τῆς σχολῆς σου τὰς ὥρας, καὶ ἂν μὴ τυχὸν ἰδέπης τὰ ῥόδα τοῦ ἔρωτος παρ' αὐτὰς τὰς ῥίζας τῶν αἰματηρῶν δαφνῶν.

Καταφανῆς ἦν τῶν λόγων τούτων ἡ ἔννοια, καὶ ὁ Ἰάρλος ἐλαφρῶς ἠρυθρίασεν, ἀλλ' ἡ Ζωή ταχέως προσέθηκε.

— Μὴ μὲ νομίσης ἀδιάκριτον ἀφοσίωσιν ὡς ἡ σὴ τυγχάνει παρ' ἡμῖν ἀσυνήθης, καὶ κατέστη οὕτω πασίγνωστος.

Ἡ λανθάνουσα εἰς τὸν ὅλον τῆς Ζωῆς τρόπον εἰρηνεῖα ἠγγίξεν εἰς τὰ καιρία τὸν Χαράλδον, ὅστις ἀπήντησε τολμηρῶς.

— Ἀναγνωρίζω τὸ δίκαιον τῆς μομφῆς. Δι' ἡμᾶς τοὺς Νορμανοὺς ὑπάρχει τι ἀνώτερον τῶν στιγμιαίων ὀρέξεων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ζωῆς ἐξήστραψαν, ἀλλ' ἀμέσως κατηνύασθη.

— Ἔστω, ὑπέλαβεν, ἀλλ' ὡς μαραίνονται τέλος τὰ θαλερώτερα κρῖνα, οὕτω μεταβάλλεται εἰς φιλίαν τὸ φλογερότερον πάθος. Ἀνάνηθον ἐκ γῆς νάρκης, εἰς ἣν διατελεῖς. Περίδοξον ἴσως σὲ ἀναμένει μέλλον.

— Μέλλον περιδοξόν, ἐψιθύρισε μηχανικῶς ὁ Χαράλδος;

(Ἐπεται συνέχεια)

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Οἱ φρονούντες ὅτι οἱ ὀλιγώτερον εὐαίσθητοι ἄνθρωποι εἶνε ἐν τῷ καθόλου οἱ εὐτυχέστεροι ἐνθυμίζουσι τὴν Ἰνδικὴν παροιμίαν: «Καλλίτερα νὰ εἶνε κανεὶς καθιστὸς παρά ὀρθός, καλλίτερα ἐαπωμένος παρά καθιστός· μὰ καλλίτερα ἀπ' ὅλα νὰ εἶνε ἀποθαμένος.»